

COSES D'HOMES, DE DONES O D'EXTRATERRESTRES

<<Any 1930>>

Em dic Adhana, tinc 10 anys i visc a Nova York. Vull ser cirurgiana, salvar moltes vides i que m'ho agreixin. Encara sóc molt jove i els meus pares no hi estan d'acord. Volen que em casi i tingui una bonica família. Però jo vull estudiar i si alguna vegada m'enamoro doncs ja veuré, però ara tinc una meta marcada i vull arribar-hi.

<<Any 1944>>

Després d'haver acabat els estudis, vaig sol·licitar beca a la Universitat Newond, la més prestigiosa de Nova York. Treia molt bones notes, així que l'únic que podia passar és que em deneguessin la beca per ser una dona. Durant el temps que vaig esperar la carta (a amagades dels meus pares) m'aixecava el més aviat possible per revisar el correu abans que ningú. Recordo que cada dia que passava era més i més dolorós, tenia moltíssima por, però un matí, cansada i pràcticament rendida va arribar.

<<Estimada Srta.Redhun, ens complau dir que queda vostè admesa a la Universitat Newond. >> Vaig cridar d'alegria en llegir la primera frase (i sort que no vaig despertar als meus pares). El pròxim mes hauria d'anar-hi així que vaig decidir dir-ho als meus pares aquell mateix matí.

- Pare, mare, sé que no hi esteu d'acord però m'han admès a la Universitat Newond i hi penso anar-hi costi el que em costi. – vaig dir d'un cop.

Aquell dia se la van passar cridant-me i per poc no em tenquen a la meva habitació per sempre. Però això ja m'és igual perquè l'important és que vaig anar a la Universitat, per molt que m'odiessin. Vaig complir el meu somni per moltes dificultats que em trobés pel camí i per moltes vegades que em repetissin que una dona com jo mai arribaria a ser cirurgiana. Sis anys després vaig començar a treballar al millor hospital de Nova York. No va ser fàcil però amb el temps i amb molta paciència vaig passar a ser una de les cirurgianes més importants del país. Sembla impossible, oi? A mi també m'ho va semblar. Però m'hi he esforçat i he arribat fins aquí jo sola. Ara, estic orgullosa de poder dir que he acomplert el meu somni.

<<Any 1930>>

- A dinar Adhana! – va cridar la meva mare des de baix.

Vaig recollir les meves nines i joguines incloent-hi la cirurgiana i vaig baixar.

- Què feies bonica meva? – em va preguntar – Et sentia parlar des de la cuina.
- Estava jugant mama. – vaig respondre seient-me a la meva cadira.
- I a què jugaves?
- A que una noia complia el seu somni de ser cirurgiana i es convertia en la millor! Jo també vull que em passi el mateix, però jo vull ser una gran escriptora!
- Adhana! Per favor! Una dona ha d'estar a casa amb la seva família i no guanyant-se el sou!
- Però, mama, si... si jo sóc escriptora, estaré a casa, no? No passa res, oi?
-vaig respondre trista.
- Adhana, carinyo, aquestes coses són per als homes, ho has d'entendre. Vinga va, menja. – em va dir amb més suavitat. Vaig fer morros i li vaig respondre mentalment. <<Doncs a mi m'és igual. Jo seré escriptora sigui cosa d'homes, de dones o d'extraterrestres.>>